

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Pulvillos Et Pepla Prophetissarum

**Schmidt, Johann Andreas
Trumph, Heinrich Wilhelm**

[S.l.], 1713

VD18 11649178

§. 16.

[urn:nbn:de:bsz:31-130600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130600)

nec non verba Deborae prophetissae : sive denique ad lanienas, in quibus etiam certae sunt metae, seu pali atque clavi suis ordinibus distincti, & bini ad expendendas atque excoriandas bestias: in quo sensu accipi putat vocem in loco Ezechielis. Nulla harum sententiarum mentionem lectorum vel formae lectorum propheticorum facit. Idcirco putat Boulduc omnes longissime a scopo aberrare; quod tamen nobis seculus videtur. Vaticinium enim Jacobi de filio Isaschar nihil aliud vult, quam tribum hanc ultra limites suos, id est, mare Galilæae & montem Thabor ex una, ac Jordanem ex altera parte in medio terrae Canaan in loco pacato quieturam. Hoc quippe indicant v. 18. verba seqq. *Et vidit requiem, quod bona, & terram, quod pulchra:* quæ confirmantur ex iterato Moysis vaticinio: *Letare Isaschar in tentoriis tuis.* Locus porro Jud. 5, v. 16, non tam de Isaschar ut vult Boulduc, sed de Ruben videtur esse intelligendus. Rubenitæ enim reliquis in Israele pugnantibus non accesserunt, sed vel desides habitaverunt inter duos terminos terræ suæ, id est Moab & Canaan, vel inter terminos hostium & Israelitarum, ac dubii cuinam pro eventu belli se conjungere debeant. Psalm. LXVIII, v. 14. qui perpendit, facile deprehendit ratione antecedentium, ubi de expeditione bellica, fuga, spoliisque actum, Hieronymi, & qui eum sequuntur versiones præ aliis esse eligendas, quæ vocem hebræam reddunt *per medios terminos.* In his enim qui castra sua collocat, uti multis est expositus periculis, sic demum virtutem suam explicandi occasionem fuit nactus optimam, ut vere si ficut *ala columba argento obducta.*

§. 16. Quæ porro adduxit de origine lectorum propheticorum, ex sacris derivatorum ad gentiles, absque fundamento iterum dicta esse arbitramur. De Rebecca in fonte hebræo, quem tamen toties jactitat, ne hilum quidem habetur, quod super ramusculos dormiverit, sed id duntaxat legimus,

mus, quod iuerit ad interrogandum Dominum, siue immediate in precibus, siue mediate per Abrahamum vel alium. Petrus Comestor, ad quem provocavit, multa habet incerta ac fabulosa, quique sæpe facta in sacris notata, circumstantiis, quæ ex gentiliū moribus sunt desumptæ, enarravit, ut dudum agnoverunt harum rerum periti. Quantis ambagibus eo ascendat, ut monstret etiam Abrahamum ritum cubandi super lauri ramos observasse, ex supra dictis satis abunde constat. Heman & Ethan, viros omnino sapientes vocat Laurentios vel lauro utentes, quasi vox Ezrachitæ id involvat, cum tamen non alius scripturæ loc, faveat, nec aliorum prophetarum similes in sacris inveniuntur appellationes. Multo minus recte concludit, Abrahamum fuisse Ezrachitam, quia idem esse cum Etham ab Hieronymo dicitur. Ita enim se habent verba Hieronymi loc. cit. *Ethan etiam interpretatur durissimus, Es drait a Orientalis. Et han ipse est Abraham orientalis. Eman qui interpretatur fidelis, est Moses. Chalcol, qui interpretatur gubernans, est Joseph.* Nimirum quando de Salomone dicitur, quod sapientior fuerit Ethan, Eman, Chalchol & aliis, ex significatione vocum Hieronymus convenientiam quaerit cum viris quibusdam sapientibus. Hinc dicit Esdraitam denotare non laureosum, sed orientalem, & hoc quadrare in Abrahamum qui orientalis: Eman fidelem, qualis erat Moses in univēsa Domini domo: Chalcol gubernantem, qualis Joseph. Sed anne ille solus orientalis, iste solus fidelis, hic solus gubernans? ut hoc nomine ab aliis dignosci queant. Si vero urgebit מִן אֶרֶץ Ps. 37. 35. sciendum est, hanc vocem communiter designare indigenam, seu in terra, ubi aliquis degit, exortum: & vi huius significationis recte exponi de arbore in solo aliquo prognata, ac proinde terram ceu matrem, non novercam, habente benigniorem. Frustra ergo ad unam duntaxat arboris speciem restringitur, quod pluribus

speciebus commune est, atque hac ratione cadit fundamentum significationis Ezrachitae, cum iis, quae inde deduxerat. De Mose etiam ex Strabone & Juvenali, Judaeorum actiones, de quibus fando solum audierant, ex gentilium ceremoniis aestumantibus, nihil probari potest. Nec Eliphazi sermo Job. 4. v. 13. huc aliquid conferet, cum עִצְבוֹ h. loco non pro summitatibus petrae vel arboris accipiatur, sed pro cogitationibus perplexis (conf. Ps. 119. 113.) visionum nocturnarum, suadentibus id tum materia substrata, tum loco altero Job. 20. 2. Nec *cubile* Elihu, quod est stratum nocturnum, in singulari positum, aliquid singulare significat, cum per enallagen numerus singularis ponatur pro plurali, ut ex pluribus scripturae sacrae locis aliis notissimum est. Sanctorum vero cubilia, quorum saepius in Psalmis fit mentio, huc referre velle, plane erit alienum a scopo loquentium. Ut adeo ex dictis hucusque appareat, gentes hunc morem non ex populo Judaico accepisse, sed, si quae prophetissae tale quid imitatae fuissent, referendum potius esse ad gentilium sacra, quibus filii & filiae Israel saepissime se suaque contaminarunt.

§. 17. Quod denique modum incubandi, a Boulducio indicatum, attinet, concedimus quidem illum non esse absurdum & inlectisterniis gentilium quoque usitatum, Ezechielem vero cap. 4. 4. seq. suam dormitionem super latus sinistrum & dextrum ex hoc more peregrisse, nobis nondum persuadere possumus. Non nunc glossam, verbis Ezechielis adjectam, pluribus examinabimus, alias iterum habemus occasionem ostendendi id, quod supra diximus, autorem hunc suam mentem, praejudiciis jam occupatam, inferre in sacram scripturam. Nec in aliam descendemus controversiam, an ea, quae versu 4. & seq. leguntur, in visione duntaxat facta, & narratione populo repraesentata sint, an ea mente jussa, ut reapse propheta praestarentur? Videatur
inte-